

SFÂNTUL PORFIRIE  
KAVSOKALYVITUL

Sfaturi despre  
creșterea și  
educarea copiilor

Traducere din limba greacă  
și note de  
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă



## CUPRINS

<i>În loc de prolog</i> .....	5
<i>Introducere</i> .....	7
<i>Scurtă biografie</i> .....	9

### **Sfaturi despre creșterea și educarea copiilor**

Educarea copiilor începe din clipa zămislirii lor .....	17
Ceea ce aduce izbăvirea și vă dă posibilitatea de a avea niște copii buni e felul de viață al părinților. ....	21
Ocrotirea peste măsură, piedică în calea maturizării copiilor .....	29
Copilul are nevoie de oameni fierbinte-rugători în preajma sa .....	33
Multă rugăciune și puține cuvinte copiilor .....	41

Sfințenia părinților este cea mai bună  
educație în Domnul .....45

Prin rugăciune și sfințenie puteți fi de  
ajutor copiilor la școală .....49

Învățați-i pe copii să ceară ajutorul lui  
Dumnezeu.....55

Copiii nu se zidesc cu laude  
neîntrerupte .....59



## Educarea copiilor începe din clipa zămisirii lor

Educarea copiilor începe din clipa zămisirii lor. Embrionul aude și simte în pântecul mamei sale. Într-adevăr, aude și vede cu ochii mamei. Îi percepe mișcările și sentimentele, chiar dacă mintea nu-i este dezvoltată. Se mângâie mama, se mângâie și el. Se înfurie mama, se înfurie și el. Toate simțămintele mamei (de tristețe, durere, frică, stres ș.a.m.d.) sunt și simțămintele lui. Dacă mama respinge embrionul, dacă nu-l iubește, el simte și în sufletele lui apar răni<sup>1</sup>, ca-

<sup>1</sup> Scil. traume la nivel psihic (n. trad.).



re-l vor însoți pe toată durata vieții. La fel se întâmplă și cu simțămintele sfinte ale mamei. Sentimentele de bucurie, pace, dragoste față de embrion îi sunt transmise acestuia într-un chip tainic, așa cum se întâmplă cu copiii după nașterea lor.

De aceea mama trebuie să se roage mult în perioada sarcinii și să iubească embrionul, să-și mângâie abdomenul, să citească psalmi, să cânte tropare, să ducă viață sfântă. Acest lucru îi va aduce folos și ei însăși, dar va fi o jertfă și de dragul embrionului, ca să devină copilul sfânt, să fie binecuvântat cu o moștenire de viață sfântă. Vă dați seama cât de complicată e perioada de sarcină pentru o femeie? Câtă răspundere și câtă cinste!

O să vă spun ceva și despre alte ființe vii, dar necuvântătoare, și o să înțelegeți oarecum [cum stau lucrurile]. În America pun în aplicare următorul experiment: în două săli identice, cu aceeași temperatură, aceeași umiditate și același tip de sol, se sădesc flori. Cu o diferență. Într-una dintre săli se

pune o muzică liniștită și plăcută. Rezultatul? Ce să vă spun!? Florile din această sală ajung să arate cu totul deosebit de celelalte. Au o altă vioiciune, culoarea lor e mai intensă și dezvoltarea – incomparabil superioară.



## Ceea ce aduce izbăvirea și vă dă posibilitatea de a avea niște copii buni e felul de viață al părinților

Ceea ce aduce izbăvirea și vă dă posibilitatea de a avea niște copii buni e felul de viață al părinților. Părinții trebuie să se dăruiască iubirii de Dumnezeu. În preajma copiilor trebuie să devină sfinți prin blândețea, răbdarea, iubirea lor. În fiecare zi trebuie să o ia de la început, să dea dovadă de o altă stare de spirit, de entuziasm și de dragoste față de copii. Și bucuria de care se vor împărtăși, sfințenia care îi va cerceta vor face ca



Reasupra copiilor să se reverse harul.

De obicei, pentru comportamentul urât al copiilor vinovați sunt părinții. Nu-i ajută nici sfaturile, nici disciplina, nici asprimea. Dacă părinții nu caută sfințenia, nu luptă pentru asta, ajung să facă greșeli de neîndreptat și să transmită răul dinlăuntrul lor. Dacă părinții nu duc o viață sfântă, dacă nu vorbesc cu iubire, diavolul îi va chinui prin purtarea potrivnică a copiilor. Iubirea, faptul de a gândi la fel și buna înțelegere dintre părinți sunt tot ce le trebuie copiilor. Siguranță și ocrotire.

Purtarea copiilor e strâns legată de starea părinților. Atunci când copiii sunt afectați de comportamentul urât al părinților unul față de altul, își pierd vigoarea și imboldul de a progresa. Nu se zidesc bine și sălașul sufletului lor e în primejdie să se năruie în orice clipă. Să vă dau și două exemple.

Într-o zi au venit la mine două fete; una dintre ele trecea printr-o experiență [de viață] foarte neplăcută,

și m-au întrebat de unde i se trage. Le-am spus:

– De-acasă, de la părinți.

Și cum „mă uitam” [cu duhul] la una dintre ele, zic:

– De la mama ta le-ai moștenit.

– Și, cu toate astea, părinții noștri sunt oameni aproape desăvârșiți. Sunt creștini, se spovedesc, se împărtășesc; s-ar putea spune că am trăit o viață [cu adevărat] religioasă. Numai dacă... religia e de vină, îmi răspunde ea.

Le spun:

– Nu cred nimic din ce-mi ziceți. Eu un singur lucru văd: că părinții voștri nu trăiesc bucuria lui Hristos.

La auzul acestora cealaltă a zis:

– Ascultă, Maria, are dreptate părintele. Părinții noștri se duc la duhovnic, se spovedesc, se împărtășesc, da... Dar am avut noi vreodată pace în casă? Tata avea mereu să-i reproșeze ceva mamei. Întotdeauna ba unul nu voia să stea la masă [cu noi], ba celălalt nu voia să meargă împreună nu știu unde. Părintele așadar are dreptate.

– Cum îl cheamă pe tata?, o întreb.

Respondeți la întrebări și cărți

Mi-a spus:

– Cum o cheamă pe mama?

Mi-a spus:

– Ei, bine, în sinea ta nu ești deloc în relații bune cu mama.

Ascultați-mă. În clipa în care îmi spuneau numele tatălui, îl vedeam pe tată, îi vedeam sufletul. În clipa în care îmi spuneau numele mamei, o vedeam pe mamă și vedeam cu ce ochi o privea fiica pe mamă.

În altă zi a venit o mamă cu o fiică a ei să mă vadă. Era supărată. Plângea în hohote. Se simțea tare nefericită.

– Ce se întâmplă?, o întreb.

– Sunt disperată din cauza fiicei celei mari, care și-a alungat soțul de-acasă și ne-a amăgit, spunându-ne o grămadă de minciuni.

– Ce minciuni?, îi zic.

– Și-a alungat soțul de ceva timp și nu ne-a spus nimic. O întrebam la telefon: „Ce face Stelios?” „Bine”, ne răspundea, „acum s-a dus să-și ia un ziar.” De fiecare dată găsea un motiv care ne făcea să nu bănuim nimic. Asta a durat doi ani. Ne-a ascuns

faptul că-l alungase. Am aflat deunăzi, chiar de la el, când l-am întâlnit întâmplător.

Îi zic așadar:

– Tu ești de vină. Tu și cu bărbatul tău. Dar cel mai mult tu.

– Eu! Eu, care mi-am iubit atât de mult copiii, eu care nu ieșeam din bucătărie! Eu care nu am avut o viață proprie, care i-am îndrumat spre Dumnezeu și Biserică, care nu i-am sfătuit decât de bine! Cum să fiu eu de vină?

M-am adresat [atunci] fetei, acolo de față:

– Tu ce spui?

– Da, mamă, părintele are dreptate, n-am avut parte decât de amărăciune de pe urma certurilor de-o viață dintre tine și tata.

– Vezi că am dreptate? Voi sunteți de vină, voi vă traumatizați copiii. Nu ei sunt de vină, însă suportă consecințele.

Din cauza părinților sufletul copiilor e afectat de o anumită stare care persistă toată viața. Mai târziu, comportamentul lor în viață, relația cu cei-